

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

303. — 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnig Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — De Wilde Cow-Boy — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Haver — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's avontuur. — 340. De Zwarte kuiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vacantie. — 345. De vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldeghem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. — Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De jonge Kolonist. — 358. De herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 364. De Durver in de Prairie. — 365. De jonge Hovenier. — 366. De sluwe Goochelaar. — 367. De valsche Boudewijn. — 368. De zonderlinge Bezoeker. — 369. De schrik van het Dorp. — 370. De Planggeest. — 371. Bij de Eskimo's. — 372. Ewyn, de lijfeigene. — 373. De eenzame hoeve. — 374. Het Schot in den Avond. — 375. De Stiefmoeder — 376. Gescheiden Vrienden. — 377. Het Avontuur der Kerstzangers. — 378. Hoogmoed gebroken. — 379. De Cirkusjongen. — 380. Uit het Cirkus. — 381. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Baasrode.

A. HANS

Nr. 388.

De Vuurtoren van het Eiland Rona

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

De Vuertoren van het eiland Rona

I.

— Kom vlug hier... daar is de dochter van de heks! riep in een Schotsch zeedorpje een moeder tot haar zesjarig kind.

Er naderde een meisje van ongeveer twintig jaar. Op haar gelaat lag een droevige trek. En ze keek nog treuriger, toen ze die harde woorden hoorde, en het kind naar de moeder zag loopen.

Ze kwam voorbij het huisje

— Vrouw Kernil, heb ik ooit aan een kind of een groot mensch iets misdaan? vroeg ze.

— Ga maar rap door... ik spreek niet met u! klonk het terug.

Van achter een haag trad een jonge man te voorschijn. En hij zei tot het meisje:

— Ellen, stoor u niet aan dien dommen praat van vrouw Kernil.

Ellen ging verder.

— Domme praat! herhaalde de vrouw. George Fegan, ik praat niet dom. Is die Ellen niet de doch-

ter van heks Bessie, die over een maand gestorven is?

— Och, Bessie was geen heks, maar een simpele vrouw, die door veel verdriet wat raar in het hoofd was geworden. Zoo liep ze soms 's avonds buiten, in haar eigen babbelen. En dat is genoeg voor zekere menschen om iemand voor een tooveres uit te maken!

— Door haar zijn kinderen ziek geworden.

— Ja, net als de kleine van Elspet... Toen de dokter in haar vuil huis kwam, moest de vrouw bekennen, dat ze in geen twee maanden haar kindje behoorlijk gewasschen had. Maar als zulk een wicht ziek wordt is het niet door verwaarloozing maar door hekserij.

— Bessie had 's avonds te voren bij Elspet's huis vreemde woorden geroepen...

— Ze had weer een aanval van koorts en waanzin; was uit haar woning geloopt en verdwaald. En ze schreide van angst. Hoe zou ze zoo een kind ziek kunnen maken? Toe zwijg maar, ik ken al die fabeltjes van gestorven koeien en bedorven boten. Bessie had er niets mee te maken. Ellen heeft haar ongelukkige moeder voorbeeldig en liefderijk verpleegd. Ze had al dien tijd geen plezierig leven. Een beetje gespaard geld was spoedig verteerd en dan moest Ellen nog visch of krabben uitleuren om een stuk brood te verdienen. Nu is ze alleen, en, in plaats

van wat medelijden en vriendschap te ondervinden, wordt ze uitgescholden en veracht. Zijn dat Christelijke manieren, vrouw Kernil?

— Ik bescherm mijn kind voor kwaad, hernam de vrouw koppig. En velen doen als ik. Ge moet maar eens hooren, hoe ze over Ellen spreken!

— Ja, dom, achterlijk volk is er hier genoeg. En mannen en vrouwen kletsen over allerlei onzin van geesten en spoken. Ze zouden beter hun kinderen naar school zenden. In de kerk is al meermalen tegen dat bijgeloof gepreekt geworden. Toch blijft men elkaar ophitsen en bang maken.

— Er gebeuren zeker geen rare dingen! Eergeren avond heeft mijn man nog een dansend licht gezien boven de « Duivelsrots ». Wat zegt ge daarvan?

— Toe, ik behoef het niet te weten. Houd uw verhaal voor u. Uw man is eens weggeloopt voor een hemd, dat bij avond in den tuin van vischer Job te drogen hing. Hij was een held.

— Ieder kan zich vergissen...

— Ja, maar ik keer terug naar mijn stukje land en ga dan visschen. Ik kan mijn tijd beter gebruiken dan naar uw praatjes te luisteren, hernam George Fegan. Ellen moest die babbelvrouwen bij den schout aanklagen.

— Ik heb met den schout nog nooit iets te maken gehad, ik ben minstens zoo treffelijk als gij!

— Maar laster is strafbaar en gij en anderen lasteren een braaf meisje. Het is moedig, hoor!

— Gij verbeeldt u een geleerde te zijn, omdat ge een paar jaar op een boot uit Glasgow gevaren hebt! Ge waart er toch maar een matroos, al bluft ge op uw reizen! riep vrouw Kernil den jongen man na, die echter niets meer antwoordde.

— Domme lieden toch, mompelde George Fegan. Ja, ik ben gelukkig wat verder geweest dan dit dorp.

Het was een afgelegen plaatsje aan de Noord-West kust van Schotland. George Fegan en vrouw Kernil hadden een vreemde taal gesproken, het oude Gaelic of Keltisch, zooals men dit in het Noorden van Schotland nog hoort. Over honderd jaar den tijd, waarvan we vertellen, was het veel algemeener.

George Fegan was al lang wees en woonde nu bij een oom en tante. Hij verdiende zijn kost met visschen en bewerkte ook een stukje land. Hij had eenige jaren gevaren en veel vreemde streken gezien, maar hij werd dat zwerven moe en leefde liever in zijn geboortedorp.

Hij ging nu de netten plaatsen voor den vloed. Hij zag, hoe Ellen de rotsen afdaalde naar het

strand. Ze ging zeker krabben zoeken, die ze in het naburig stadje verkocht.

— Arm meisje, dacht George. Ze is nu al een jaar hier... en ze heeft nog geen kennissen. Ze komt uit een stad en haar moeder moest goede lucht en rust hebben... Ellen hoopte, dat ze dan zou genezen. Het is heel anders afgeloopen.

George sprak nu en dan eens met Ellen en zoo wist hij iets van haar geschiedenis, maar toch niet veel. Het meisje scheen zelf schuw.

George daalde na een uur ook de rotsen af, die hier in Schotland steil en woest zijn. Voor de kust liggen talrijke grootere en kleinere eilanden, waarvan vele zelfs onbewoond zijn.

George haalde uit een rotsholte eenige netten, die hij opstellen moest.

Het water zou spoedig rijzen en bracht dan visch mee.

George zag Ellen niet meer. Ze was achter een bocht verdwenen.

II.

Ellen MacIan zocht krabben, maar haar gedachten waren niet bij haar werk. Ze ondervond dagelijks de vijandige gezindheid van dorpsbewoners. Men noemde haar de dochter van de heks. Niemand hier wist, hoe ongelukkig haar moeder was geweest. Waarom toonde men zich zoo on-

barmhartig? Was men dan waarlijk zoo dorn. om te gelooven, dat haar moeder menschen en dieren betooveren kon, dat ze een heks was? En nu zou men hetzelfde van haar beweren. Ellen had het plan opgevat, om dit dorp te verlaten en naar de stad terug te keeren. Maar wat moest ze ginder doen? Hier kon ze haar brood verdienen. En ze wilde gaarne bij het graf van haar moeder blijven. Maar die vijandschap der menschen. Enkele waren wel vriendelijk, zooals die George Fegan. En ook mijnheer Donnevan, de burgemeester en eigenaar van veel land en hoeven, had haar bezocht en minzaam met haar gesproken. Ze woonde in zijn huisje. Hij wilde geen huur. Hij had de begrafenis van moeder betaald en Ellen wat geld gegeven. Maar hij kon den laster toch niet doen zwijgen.

Ellen dacht nu over dit alles na en verwijderde zich steeds verder van de kust. Ze had al eenige krabben van achter klippen gehaald, en in haar mandje gelegd. Ze lette er niet op dat het water snel klom, en reeds de diepe geulen vulde die in alle richtingen het strand sneden, langs klippen en rotsen heen.

Zulk een strand is gevaarlijk als de vloed opkomt. Gedeelten, verder van de kust, liggen soms hooger dan andere, dicht bij de kust. Men kan nog droog op die hoogere gedeelten staan, terwijl de lagere al met water bedekt zijn. En zoo is het

dan niet meer mogelijk de kust te bereiken.

In dezen toestand geraakte Ellen. Toen het water tot voor haar voeten spoelde en ze uit haar mijmeringen gewekt werd, wilde ze terug. Ze schrok. Voor de hoogere rotsen schuimde reeds de vloed, die nu snel steeg.

Ellen zette het op een loopen. Het baatte haar niets. Ze begreep, dat ze niet meer naar de kust kon. Het water sneed den terugtocht af. Misschien reikte het haar nog tot aan de schouders, maar de sterke stroom zou haar omver werpen. Ook kon ze in een geul verdwalen en dan zou ze zeker verdrinken.

Wanhopig keek Ellen rond. Daar zag ze een klip, die uit het strand oprees. Ze kon er nog heen en beklom deze afgezonderde rots, die als een eilandje uit den vloed opbultte.

Hier was ze voorloopig veilig. Ze riep om hulp, maar zou men haar stem hooren? En wie zou dan nog de verachte dochter van een heks halen? Ellen werd zeer verdrietig. Ze riep niet meer. Gelaten wilde ze haar lot afwachten. Ze vouwde de handen en bad. Wat God liet gebeuren, was haar wel. Als ze sterven moest, ging ze naar haar moeder. Ze had al zooveel droefheid op de wereld gekend, veel meer dan de harde menschen wisten.

En terwijl het water steeds steeg, verzonk Ellen Maclan weer in gepeinen.

Een landlooper belde aan het groote huis van den burgemeester. Hij zag er haveloos uit en droeg een pakje aan een stok. Een knecht kwam voor en keek niet vriendelijk.

— Wat moet ge hebben? vroeg hij.
— Men heeft mij gezegd, dat de burgemeester hier woont.

— Ja, en ik zou me dus maar gauw weg maken, anders stopt hij u in het werkhuis. Hij heeft een grooten hekel aan leegloopers, die in plaats van te werken, langs de wegen zwerven.

— Ik vraag toch niets...

— Waarom zoudt ge hier anders aanbellen?

— Om den burgemeester te spreken.

— En dan een leugenverhaal te doen over een vrouw en zeven kinderen, die in nood verkeerden. We kennen dat en laten ons niet bedriegen! snauwde de knecht.

— Ge zijt heelemaal mis. Ge doet, of ge zelf de burgemeester zijt. Toe, meld me maar dadelijk bij uw meester aan. Ik kom om inlichtingen.

— Nog brutaal ook!

— Nu keert ge de rollen om. Gij hebt me brutaal behandeld. Omdat ge blinkt van het vet en de welgedaanheid, moet ge u nog niet verbeelden dat ik voor u op de knieën val.

— Ik roep den burgemeester niet voor een vagebond!

— Dan zal ik wachten. Tijd heb ik genoeg. Ik kan hier wel een zitje nemen. Maar ik ga niet heen, voor ik den burgemeester gesproken heb.

— Dus moet ik den hond op u los laten?

— O, voor honden ben ik niet bang. Die zenden ze wel meer op mij af. Als ik eens fluit, legt de kwaadste zich tam aan mijn voeten.

— Wat hebt gij dan aan den burgemeester te vragen? hernam de knecht.

— Dat gaat u niet aan! Gij zijt nog geen overste van dit dorp, al verbeeldt ge het u.

Nijdig ging de knecht naar binnen. Even later trad een oude heer buiten. Het was de burgemeester.

— Man, wat wilt gij van mij? vroeg hij, ook niet vriendelijk, want hij kon geen landloopers verdragen en beweerde, dat ieder gezond mensch in staat was, zijn kost te verdienen.

— Ik heb de eer u te groeten, mijnheer, sprak de vreemdeling.

— Laat die eer maar na.

— Mijn naam is Jim Maclan.

— Maclan! Wat zegt ge! Zijt ge familie van Ellen Maclan?

— Zij is mijn dochter.

— Is dat waar?

— Zoo waar, als ik hier voor u sta.

— Kom binnen...

— Ik durf haast niet in dat schoone huis.

— Geen praatjes!

De landlooper volgde den burgemeester naar een spreekkamertje.

— Dus gij beweert, dat ge de vader zijt van Ellen Maclan? hernam de oude heer.

— Ja...

— Zij en haar moeder hebben mij nooit over

u gesproken. Ik meende, dat vrouw Maclan een weduwe was.

— O, ze zal wel over mij zwijgen. Ze is er met mijn dochter van door gegaan en nam al het spaargeld mee. Ik hoorde dat ze met hun beiden hierheen waren gekomen. Dat beweerde een zwerver, dien ik te Glasgow ontmoette. En ik kom eens een onderzoek instellen. Tot wien kon ik me beter wenden dan tot u, geachte heer burgemeester.

— Weet ge dan niet, dat uw vrouw gestorven is?

— Wat zegt ge? Is het oude mensch dood? Ze was ziekelijk, de sukkel.

— Spreek zoo niet over haar! Ze was ongelukkig en haar dochter is een braaf meisje.

— Maar wat is er van het geld geworden?

— Zoo, denkt ge eerst aan het geld, kerel!

— Ja, want geld is de groote macht van de wereld.

— Dat uw vrouw zinneloos was, wist ge zeker toch wel.

— Zinneloos op haar ouden dag! Ze is nooit recht snik geweest. Maar het geld...

— Dat is opgeleefd.

— Zoo, zoo... Ik belief het niet te gelooven.

— Schaam u! Waarom hebt ge uw vrouw in nood gelaten?

— Waarom is zij uit Glasgow vertrokken?

— Weet ge wat, we zullen eens samen naar Ellen gaan. Ze moet mij meer van u vertellen.

— Ja, en mij ook uitleggen hoe ze dat geld opgeleefd heeft.

De burgemeester maakte zich klaar voor de wandeling. Hij gebod zijn knecht hem van dicht bij te volgen en een flinken stok mee te nemen.

Zoo begaven ze zich naar het huisje

— Hoe heeft mijn vrouw dit afgelegen nest gevonden? zei de zwerver. En hoe was het mogelijk hier al dit geld te verspillen!

— Zwijg nu maar! We zullen straks verder spreken. Ik geloof uw praatjes niet.

— Ik volg den rechten weg. Ik meld me bij den burgemeester aan om te vragen of vrouw Maclan in zijn gemeente woont. En ge ontvangt me als een schurftigen hond.

— Ik wantrouw u... Maar stil nu... Eerst wil ik Ellen hooren.

Ze kwamen aan de kleine woning. De deur was vast. Een vrouw, die op haar akkertje stond, riep, dat Ellen nog op het strand moest zijn. Ze had het meisje zien vertrekken met haar korfje.

— Nu nog op het strand... Het moet al erg hoog water zijn, mompelde de burgemeester.

Hij besloot ginds te gaan zien. De zwerver en de knecht vergezelden hem. Ze beklommen het pad langs de rotsen.

— Het is volle vloed... Ellen kan niet meer op het strand zijn, zei de burgemeester. Maar waar is ze dan?

Daar naderde George Fegan, die Ellen tegen vrouw Kernil verdedigd had.

— Hebt gij Ellen Maclan niet gezien? vroeg de burgemeester.

— Ja, ze is naar het strand gegaan, een paar uur geleden. Ze moet al lang terug zijn.

— Ze is toch niet thuis.

— Niet thuis! De vloed is vandaag buitengewoon snel opgekomen. Er zal haar toch geen ongeluk overkomen zijn! hernam George ongerust.

Er verschenen nog eenige visschers en dan een paar vrouwen, die beneden gemerkt hadden, dat er iets bijzonders gebeurde. En weldra zei men, dat Ellen Maclan verdronken moest zijn. Een visscher haalde vlug zijn verrekijker. Hij keek over het strand.

— Er zit iemand op de Duivelsrots! riep hij uit. O, ja, het moet Ellen zijn.

— Laat me eens kijken? vroeg de burgemeester ontsteld.

Hij richtte den kijker op de klip.

— Ja, het is een vrouw of een meisje, stemde hij toe. Het kan niemand anders zijn dan Ellen Maclan.

— Ze is door den vloed verrast geworden, zei

George Fegan. En het water stijgt nog. De klip zal overstroomd worden.

— En wie kan er nu met een boot heen! De strooming is te sterk, de boot zou op de rotsen stooten, oordeelde een andere visscher.

— Mijn man heeft eergisterenavond een vlam boven de Duivelsrots gezien, riep vrouw Kernil uit. Dat is een kwaad voorteeiken. O, er mag niemand naar toe varen! De dochter van de heks is daar gaan zitten, om arme visschers naar het ongeluk te lokken.

— De dochter van een heks! zei de landlooper. Durft gij Ellen zoo noemen. Feeks, ge ziet er me zelf een tooverkol uit.

— Wie zijt gij, vagebond, leelijke vogelver schrikker! snauwde vrouw Kernil.

— Dat meisje is mijn dochter...

— Een schoonen vader heeft ze dan. Ik heb het altijd wel gezegd, dat ze van een raren kom-al was.

— En gij zijt zeker een gravin. Mensch, ge hebt in een jaar die bloeze niet meer gewasschen. En hoe dikwijls kamt ge uw haar? Eens in de drie maanden?

— Hoor nu toch eens naar dien lasteraar? kloeg vrouw Kernil.

— Zwijgt beiden! gebod de burgemeester. Vrouw Kernil, ik wil uw onzin over hekserij niet meer hooren. En gij man, voelt ge dan niet, dat

uw dochter in doodsgevaar verkeert? Menschen, riep hij, Ellen moet gered worden. Nog een kwartier en het is te laat! Dan spoelt de rots onder.

— Gaat niet! waarschuwde vrouw Kernil. Ze zit op de booze rots, die daar door den duivel neergegoot is. En mijn man zag er eergisteravond een geheimzinnig lichtje. Dat is een kwaad voorteeiken. Er kunnen erge dingen gebeuren. Waarom zit de dochter van de heks juist daar?

— Ga naar beneden, kwaadspreester! beval de burgemeester.

— Ze heeft een mond als een schuurpoort, en haar lange tong ligt er zeker in opgerold! zei de zwerver.

— Ik zal trachten Ellen te redden! riep George Fegan uit.

— Het is onmogelijk! De stroom werpt u tegen de rotsen! voorspelde een oude visscher. En voorzeker is de kwade hand er in gemoeid.

— Vertelt gij ook al zulk een onzin? vroeg de burgemeester.

— Er gebeuren rare dingen. hield de bejaarde man vol.

— Waarom zit ze juist op de Duivelsrots? riep vrouw Kernil, die nu wat achteruit stond. En waarom lukt ze daar de visschers heen?

— Wie helpt me? vroeg George. We kunnen niet langer staan kletsen, over al die zotheden! vervolgde hij.

Niemand antwoordde nog.

— Zeg eens, die jonkman wil uw dochter reddén. Gij hebt sterke armen en kunt toch wel roeien, zei de burgemeester tot den landlooper.

— Van het water en een boot ken ik niets! Ik zou het vreeselijk vinden, als mijn dochter verdronk, maar het ware nog erger, als we samen in het water bleven. Ik kan onmogelijk mee!

— Lafaard! snauwde de burgemeester hem toe.

— Liever bloode Jan, dan doode Jan!

— Wie vergezelt George? riep de burgemeester. Moet er dan gezegd worden, dat onze visschers een meisje onbarmhartig laten verdrinken? Wel, ik zal zelf mee varen!

— Neen, dat niet! sprak een andere visscher. Ik vergezel George.

— En ik ook! riepen nog drie anderen.

— Menschen, 't is naar de Duivelsrots en de dochter van de heks zit er op! kreet vrouw Kernil.

— Gij nu naar beneden of ik laat u naar het hok brengen! Gehoorzaam! gebod de burgemeester.

De feeks durfde niet meer te blijven.

George Fegan en zijn makkers begaven zich naar een inham, waar de booten lagen. Moedig roeiden ze heen. Met de sterke stroomingen in den vloed was het een gevaarlijke tocht.

Niet alleen vrouw Kernil, maar nog veel an-

dere bijgeloovige personen beweerden, dat de visschers den dood zochten. Zulk een geheimzinnig licht boven de duivelsrots. ja, dat voorspelde onheil. En het moest wel lukken, dat de dochter van de heks er nu juist zat!

De burgemeester bleef aan de kust. De zwerfver volgde met het oog de boot. Hij scheen niet bijzonder ontroerd, al kampte men daar om het leven van zijn dochter. Hij zweeg nu toch... Er werd trouwens weinig gesproken. Ieder verkeerde in spanning.

IV.

Ellen MacIan berustte gelaten in haar lot. Ze zag niets van de menschen aan de kust. Ze scheen zelfs niet bewust van het gevaar. Voortdurend steeg het water als om haar in zijn macht te krijgen. Het was de dood die op haar loerde. Maar Ellen leefde nu in het verleden. Ze dacht aan haar jeugd in Glasgow, aan het ongelukkig bestaan daar met een vader, die aan den drank geraakt was, niet meer werkte en weldra overal aan het zwerven ging. De drank is een duivel. Toen Ellen een kind was, toonde vader zich goed voor haar en moeder. Later twistte en schold hij. Ellen werd bang voor hem. Moeder leed veel verdriet. Vader verdween. Met andere leegloopers, zwierf hij rond. In maanden kwam hij niet thuis.

Daarna bleef hij geheel weg. Moeder erfde van een zuster een kleine som geld. Ze was ziekelijk. Een dokter zei, dat ze beter de groote stad zou verlaten. In de eenzaamheid kon ze genezen. Hij sprak over het Noord Westen. Hij kende daar den burgemeester van een dorpje. Zoo waren Ellen en haar moeder hier geraakt. Maar vrouw MacLan genas niet. Ze werd zoo duister in het hoofd. Het geërfde geld moest verteerd worden. Ellen kon niet veel werken. Ze moest moeder oppassen.

Over dat alles mijmerde ze. En het water steeg. Het bespoelde haar voeten. Toen ontstelde het meisje toch weer. Ze klom nog hooger. Het water rees sneller.

— Ik zal verdrinken, zei Ellen. O, God, als ik moet sterven, neem mij dan op in uw Hemel. Vergeef mij mijn zonden. Breng mij bij mijn moeder. Ontferm u over mijn vader, dat hij tot inkeer kome en een goed mensch worde.

Ze was weer kalm. En opnieuw bespoelde de vloed haar voeten, rees tot aan haar knieën.

Ellen bad innig en vroom.

Plots hoorde ze stemmen. Daar schommelde een boot op de golven. Men kwam haar redden. Alle menschen waren dan toch niet zoo boos. Ze keek op en herkende George Fegan. Ja, die was altijd vriendelijk voor haar geweest. Vanmiddag ook weer. Of was het gisteren of nog lan-

ger geleden? Ze werd raar in het hoofd. Het was net of de zee om haar heen draaide.

Het water rees tot aan haar middel en het leek wel of het haar naar beneden wilde trekken.

— Ellen, houd moed. We komen bij u! riep George. Nog een paar minuten en we redden u.

De visschers moesten al hun behendigheid aanwenden, om niet op klippen te stooten, die door het water bedekt werden. Een lag aan den kop voorover om gedurig te peilen. George stuurde. Anderen hanteerden de riemen.

Zoo kwamen ze aan de Duivelsrots. Ze moesten er een eindje afblijven. Fegan bond een touw om zijn lichaam en stapte uit de boot. Het water reikte hem tot aan de schouders. Twee makkers hielden het touw vast om George naar hen toe te halen, als de stroom hem zou doen vallen. Ellen lag daar met gesloten oogen. Ze scheen nu het bewustzijn verloren te hebben. George beklom de rots. Hij bereikte haar en sprenkelde water in haar gelaat. Nu keek ze hem aan.

— Waar ben ik? O ja... de vloed... stamelde ze.

— Ik kom u redden... Sla uw armen om mijn hals... houd u goed vast!

Ze deed het, en voorzichtig daalde George de rots weer af. Nu weer door het water. Hoe moest hij zich inspannen om stand te houden tegen de felle strooming. Het lukte toch.

— Goddank, hijgde hij, toen hij de boot bereikte en de makkers Ellen overnamen.

George was dan ook spoedig in het vaartuig.

V.

— Gered, ze is gered! juichte de burgemeester, die door den verrekijker tuurde. Ha, de moedige kerels, de helden! Ze keeren terug!

Nog volgde hij den terugtocht, die ook een worsteling geleeke. Dan begaf de burgemeester zich met de anderen naar de inham. De boot kwam er veilig aan.

Ellen was al wat bekomen. Ze kon met de hulp van Fegan de boot verlaten.

— Ellen, mijn lieveling, ge zijt gered! riep de landlooper.

Het meisje keek vreemd op. Ze staarde naar den man.

— Vader! riep ze uit.

— Ja, mijn kind, hier ben ik. Ik kon het niet langer uithouden...

— Blijf wat achteruit! beval de burgemeester. Uw dochter moet eerst geholpen worden. Ze is doornat en ziet bleek van de koude.

Hij drong den zwerver weg.

— Hij is mijn vader, zei Ellen tot den burgemeester.

— Ja, ik weet het... en straks zullen we daar

over wel eens rustig spreken. Vrouw Donald, neem gij Ellen mee. Zorg dat ze droog goed aantrekt. Wij komen straks ook.

Ellen vertrok, na nog een blik op haar vader geslagen te hebben. De burgemeester wenschte de redders geluk. Hij zag, dat vrouw Kernil daar weer stond.

— Wat is er nu van al uw onzin uitgekomen? vroeg hij.

— O, er zullen toch wel erge dingen gebeuren! hield het bijgeloovig schepsel vol.

De burgemeester begaf zich met den landlooper en zijn knecht naar het huisje van Ellen. Maar het meisje was bij de buurvrouw.

— Ik kan al vast de sleutel eens vragen en binnen gaan, zei de zwerver.

— Om het geld te zoeken zeker... Dat is opgeleefd.

— Het kan niet zijn. Ik weet van een nicht, dat mijn vrouw veel geërfd heeft!

— En gij denkt aan niets anders! Uw kind is van den dood gered.

— Ja, ja, en ik ben er blij om. We kunnen daarom toch in huis gaan. Dan zie ik mijn nieuwe woonst eens.

— Zijt gij dan van plan hier te blijven?

— O, ja... ik moet toch voor mijn kind zorgen...

— Of leven van haar arbeid?

— We behooren bij elkaar...

— Ge erkent dat pas heel laat... te laat, want uw vrouw rust in het graf.

— Ze moest maar niet van mij weggegaan zijn.

— We zullen straks de waarheid hooren.

Ellen was verkleed en kwam uit de woning van haar buurvrouw. Ze opende haar huisje, en trad met den burgemeester en haar vader binnen. De knecht moest buiten blijven.

— Voelt ge u beter? vroeg de burgemeester.

— O ja, mijnheer!

Ze vertelde, wat er met haar gebeurd was, maar telkens keek ze zenuwachtig naar haar vader. Ze scheen van hem vervreemd.

— En nu wat anders, zei de burgemeester. Deze man beweert, dat hij uw vader is.

— Ja, mijnheer, dat is zoo... O, vader, vervolgde Ellen, moeder is gestorven.

— Ja, dat is erg... Waarom is zij van mij weggegaan...

Ellen kon nu toch de waarheid niet verzwijgen.

— Vader, hernam ze, ik wil niets oneerbiedigs tegen u zeggen, maar gij zijt het toch geweest, die ons hebt verlaten om te zwerven. En moeder heeft daarover vreeselijk veel verdriet gehad.

— Kom, laat ons daarover niet twisten... Dat

is het verleden. Ge hebt veel geld... en ik ben een arme sukkelaar.

— We hadden een sommetje van tante Auld geërfd, maar dat was spoedig opgeleefd, vader.

— Dat kan niet... Gij wilt het voor mij verbergen.

— O, vader, hoe kunt ge zoo iets zeggen! riep Ellen uit. We hebben het in de laatste maanden nog zeer moeilijk gehad.

— Praatjes, om mij een deel van het geld, waarop ik recht heb, te onthouden, zei Maclan nijdig.

— Nu is het genoeg, sprak de burgemeester streng. Ge moest u schamen, man. Ge ruikt nu ook naar den drank. Ge zijt een zwerver geworden, ge hebt u om uw vrouw en kind niet bekommerd, en, nu ge te Glasgow vernomen hebt, dat uw vrouw een erfenisje had gekregen, komt ge op hoge beenen naar hier om dat geld. Naar de ziekte en het sterven van uw vrouw vraagt ge niet. Er is hier geen geld. Ellen moet hard werken voor haar brood.

De dochter begon te weenen.

— Als ik niet deug, ga ik maar weer beter heen, zei Maclan.

Hij nam zijn stok en pakje en vertrok.

— Vader! riep Ellen hem na.

— Laat hem gaan, ried de burgemeester haar aan.

— Ik durfde nooit over hem spreken, maar als hij oppassen wil, kan hij bij mij wonen.

— Hij past niet op... Uw vader kwam alleen zien, of er geld was.

De burgemeester sprak nog eenigen tijd met Ellen. Droevig bleef het meisje alleen achter. O, ze zou voor vader willen werken... als hij maar den drank liet, als ze hem redden kon van dat ellendig leven! Ze hoopte, dat hij zou terug keeren, maar Maclan kwam niet weer.

Eenige dagen verlieden. Ellen voelde nog steeds de vijandschap van veel dorpsbewoners, die niet genezen waren van hun bijgeloof.

Een week later liep er belangrijk nieuws rond. George Fegan zou met Ellen Maclan trouwen.

— Hij is gek... hij gaat zijn ongeluk tege-
moet, voorspelde vrouw Kernil. Een vrouw van zulke familie, de dochter van een heks en een dronkaard.

Ellen wilde het dorp verlaten. George Fegan vond dat goed. Hij kon een hoefje pachten van den burgemeester op het eilandje Rona. Er stond maar een huis. De vroegere huurders waren een paar maanden geleden vertrokken. Er lag bij dat huis wat goed land en George kon vischen. Ze zouden de eenige bewoners van het eilandje zijn. Ze gaven er niet om. En Ellen verkoos de eenzaamheid. Niemand zou haar kunnen uitschelden. En George had het bewezen, toen hij haar redde, hoe lief hij haar had.

VI.

Vele jaren waren voorbij gegaan. Op Rona woonden thans vijf menschen: George en Ellen met hun drie zonen, die vader bij de visscherij hielpen. Nu en dan vaarden ze eens naar den vasten wal, maar ze voelden zich tevreden op hun eenzaam eilandje.

Lang geleden had Ellen vernomen, dat haar vader in een werkhuis gestorven was. Zij vroeg maar de stilte. Ze had zooveel droefheid in haar leven gehad. En nog kwamen er beproevingen.

Het was een grauwe namiddag. De wind blies fel en nam in kracht toe. De avond viel en Ellen, die nu een vrouw was van vijf en veertig jaar, plaatste de brandende lamp vóór het venster. George en de zonen waren nog op zee. En als ze bij donker terug moesten keeren, zette moeder steeds het licht vóór het raam. Dat wees hun de richting naar het veilige vaarwater, de Minch, en zoo konden ze de gevaarlijke rotsen vermijden.

Het werd later en de visschers keerden niet terug. De wind sloeg uit tot een storm.

Ellen werd zeer ongerust. Ze deed een doek om en begaf zich naar het strand. Waar bleven haar geliefden toch? De vrouw moest zich schoren tegen den wind. Haar blik ging over de donkere zee. De golven spatten in wit schuim op de

klippen. En het leek wel of honderden bulderen-
de stemmen uit de woeste watermassa opstegen.

Eindelijk zag Ellen een lichtje op zee. Het was een stipje maar, doch ze wist, dat het in den mast van George's schip hing. Gelukkig, het vaartuig naderde. Vader en zonen waren knappe zeelieden. Geduldig bleef Ellen wachten.

— Maar ze varen in een verkeerde richting! zei ze plots zeer verschrikt.

Ze zag hoe het lichtje in de richting van de rotsen dreef. Hoe was dat mogelijk. George moest nu toch het sein zien. Ellen keerde zich om. En ze ontstelde nog meer. De lamp brandde niet meer. Er was toch olie in. Wie kon het licht uitgeblazen hebben? Ellen worstelde door den wind naar huis. Het licht moest schijnen. Het was als de vuurtoren van het eiland Rona! Zou er dan een vreemde geland zijn en de lamp weggenomen hebben? Deze moest weer branden voor het raam! En vlug, dat George en haar zonen hun vergissing konden bemerken. Anders stootte hun schip op de rotsen en waren ze reddeloos verloren.

Hijgend kwam Ellen in haar woning. De wind gierde door het raam naar binnen. En toen merkte de vrouw, hoe het licht gedoofd was. De storm had een ruit ingedrukt en de lamp omver geblazen; deze lag in scherven op den grond. In de kas stond nog een lantaarn. Zenuwachtig stak

Ellen deze aan. Die was door dik glas tegen den wind beveiligd. De vrouw spoedde er zich mee naar het strand. Ze zwaaide de lantaarn heen en weer, hopen, dat haar man en zonen het sein zouden bemerken. Ze ontdekte het lichtje van hun schip niet meer. Was het vaartuig dan al op klippen gestooten en vergaan?

Ellen verliet haar post niet. Ze bleef in den huilenden wind staan. Haar arm werd moe. Nu met de rechter-, dan met de linkerhand hief moeder Fegan het licht op. Tot aan den morgen vervulde ze haar rol, met angst in het hart. Het werd dag. Ze kon geen schip of wrak ontwaren.

Vermoeid keerde Ellen naar huis terug. Ze hoopte nog, dat haar man en zonen elders geland waren. Er lagen zooveel eilandjes in de buurt. Maar het werd avond en de visschers verschenen niet. Weer brak een bange nacht aan. Nog huilde de wind.

Drie dagen verliepen. Het weer was kalm. Toen moest Ellen wel gelooven, dat haar man en kinderen verdronken waren. Ze dwaalde langs de klippen, klom over rotsen. Zouden de lijken niet aanspoelen? Ze vond ze niet.

Den vierden dag stapte ze in de roeilboot, die ze nog bezat. Ze voer naar den wal. De oude burgemeester was gestorven, maar zijn zoon had hem opgevolgd. Ellen vertelde hem, wat er gebeurd was. De burgemeester begaf zich met haar

naar verscheidene visschers. Niemand had een wrak gezien.

— Blijf bij ons, tot er nieuws komt, zei de burgemeester.

Maar Ellen wilde terug naar Rona. Als de burgemeester iets vernam, zou hij het haar laten weten.

Na een paar dagen voer een sloepje naar het eiland. De burgemeester, de geestelijke van het kustdorp, en visschers stapten aan wal. Ellen ging ze tegemoet. Ze begreep, dat er nu nieuws was.

— Vrouw Fegan, een visscher heeft uw man en zonen gevonden. Ze lagen dicht bij elkaar op een rots, zei de burgemeester. We hebben de dooden gekist en meegebracht. We begrepen, dat gij ze het liefst hier op Rona zoudt begraven.

— O, ja, antwoordde Ellen, en in diepe smart boog ze het hoofd.

Visschers dolven het gemeenschappelijke graf. En men haalde de kisten van boord. Ellen weende bitter.

De geestelijke verrichtte den lijkdienst en sprak woorden van troost. Het was een roerende begrafenis op het eenzaam eiland bij de Schotsche kust. Toen de plechtigheid geëindigd was, noodigde Ellen allen in huis. Ze schonk thee op en roosterde brood.

— En wat wilt ge nu doen? vroeg de burgemeester.

— Hier blijven, antwoordde vrouw Fegan.

— Zoo alleen...

— Ja... Ik heb een taak te vervullen. Mijn man en kinderen zijn op de rotsen verongelukt, omdat de lamp voor het venster uitgedoofd was. Er varen zooveel visschers op de Minch. Voor hen zal ik elken avond het licht voor het raam plaatsen. Maakt het bekend, vrienden, die vandaag de laatste eer aan mijn man en kinderen hebt bewezen. Zoo zal ieder weten, dat mijn lamp hun waarschuwt voor de rotsen en klippen.

— Maar vrouw Fegan, gij alleen op het eiland, hernam de burgemeester.

— Ik houd van de stilte en de eenzaamheid. Op het land kweek ik mijn meeste levensmiddelen. Mijn goede George laat me genoeg geld na om nu en dan het overige aan wal te halen... Als er hier zeelieden stranden, moeten ze op Rona hulp vinden. Ja, ik heb hier mijn taak. En ik begin het eiland. Hier rustten nu mijn man en kinderen.

De kustbewoners voeren terug en Ellen bleef alleen achter. Het was leeg in huis.

Maar elken avond brandde de lamp achter het herstelde raam. En elken avond ook bad Ellen voor de zwalkende zeelieden.

Als het stormde, verving ze de lamp door een lantaarn met dik glas. En dan bleef ze in den nacht op, om te luisteren of ze geen noodseinen hoorde.

De visschers keken dikwijls naar het licht, dat hun beveiligde voor de klippen, en ze noemden het den vuurtoren van Rona. En het gebeurde, dat ze op het eiland landden en met Ellen wat spraken en haar visch gaven. Nu en dan begaf Ellen zich naar de kust om de kerk te bezoeken. Dan was ze te gast bij den burgemeester. Vrouw Kernil leefde ook nog, maar waagde het niet meer op Ellen te schimpen. Sommigen bedachten nog wel met schaamte, hoe ze vijf en twintig jaar geleden Ellen een dochter van een heks durfden te noemen. Ieder voelde nu eerbied voor haar.

Veel jaren nog vervulde de eenzame weduwe haar taak. Ze werd ziek en hulpbehoevend. De burgemeester liet haar naar het dorp halen, en enkele weken later stierf ze in zijn woning.

Bijna de gansche bevolking voer naar Rona, om daar de begrafenis bij te wonen. Nu brandde de lamp niet meer.

Maar de regeering hoorde het roerend verhaal en besloot toen op Rona een echten vuurtoren te bouwen. Deze verrees op het Noord Westelijk punt van het eiland. En nog steeds straalt

hij zijn helder licht uit tot beveiliging van de scheepvaart op de Minch.

Dikwijls vertelt men de geschiedenis van de weduwe van Rona, die haar man en drie zonen verloor, omdat de lamp voor haar raam uitdoofde en nadien eenzaam op het eiland bleef om elken avond uit haar woning het vriendelijk licht te laten stralen.

Het was een leven van beproeving geweest, maar Ellen stelde zich dan in dienst der naastenliefde.

* * *

In onzen tijd zijn die Schotsche eilanden zoo onbekend niet meer. Men reist thans veel meer dan vroeger en bezoekt de meest afgelegen streken.

In Engelsche en Schotsche stations hangen van die eilanden kleurige plakkatens, om toeristen op te wekken er heen te gaan.

Het meest bekende is het eiland Sky, dat jaarlijks veel vreemdelingen lokt.

Nog spreken velen aan die kust en op de eilanden de oude landstaal, het Gaelic of Keltisch. Nog vindt men er visschers die de oude zeden bewaard hebben. Het zijn zwoegers op de dikwijls woeste zee.

Men verhaalt veel oude geschiedenissen over die eilanden, maar de roerendste is wel deze over de weduwe van Rona.

Maar nog een eiland moeten we noemen.
Iona. Daar landde in 563 uit Ierland een man.
Het was Columba, de heilige man, de zendeling,
die van hier uit zijn gezellen over Schotland zond,
om er het Christendom te verbreiden. En daarom
wordt Iona door de Schotten nog steeds geliefd.

E I N D E